

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΎ.

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Η ώρα του ταξιδιού περνούσαν γρήγορα και τόσο περισσότερο ευχάριστες για τα παιδιά, όσο η αντίθεση του παρόντος προς το παρελθόν ήταν μεγαλύτερη. Ποιος, βλέποντας το ωραίο κορίτσι, που σήμερα το έσυραν τέσσερα μεγαλοπρεπή άλογα, θ' αναγνώριζε τη μικρούλα αλήτισσα με τα τρυπημένα παπούτσια, το χλωμό πρόσωπο και το φοβισμένο βλέμμα, ή οποία ικέτευε τους χωροφύλακες να μη την βάλουν στη φυλακή;... Και ποια αντίθεσι μεταξύ του μικρού αυτού μαύρου, ο οποίος γελούσε τώρα δυνατά κι' έπαιρνε το μαστίγιο από τα χέρια του Πέτρου και χτυπούσε τα άλογα για να τρέξουν γρηγορώτερα και του μελαγχολικού και κατακουρασμένου εκείνου παιδιού, που λίγο έλειπε να πεθάνη μέσα στο δάσος;

— Μηλιά! φώναξε ξαφνα ο Γιαννάκης. Για κύτταξε εκεί πέρα!... Δεν σου φαίνεται πως είναι ο κύριος νωματάρχης με τον χωροφύλακα το Χαραλάμπη;

— Αλήθεια, είναι ο καλός νωματάρχης... Τι θάλεγε αν ήξερε πως είμαστε εμείς στο ωραίο αυτό άμαξι;

Όταν ο ένωμοτάρχης κι' ο χωροφύλακας πλησίασαν ως δέκα βήματα, ο Γιαννάκης δεν μπόρεσε να κρατηθή. Σηκώθηκε όρθιος, έβγαλε το καπέλλο του και τους χαιρέτησε με τόση ευγένεια, ώστε εκείνοι, ξαφνιασμένοι για την ευγένεια του μικρού μαύρου, στάθηκαν κι' αντιχαιρέτησαν στρατιωτικά.

— Ζήτω ο κύριος νωματάρχης! φώναξε ο Γιαννάκης, όταν η άμαξα πέρασε μπροστά τους, πριν προφτάση ο Ζοζός να τον πιάση από τους ώμους και να τον καθήση δια της βίας.

Συγχρόνως ο Πέτρος χτυπούσε δυνατά τα άλογα για ν' απομακρυνθούν το ταχύτερο από τους αστυνομικούς, οι οποίοι στεκόντουσαν ακόμα κατάπληκτοι στην άκρη του δρόμου.

Οι ταξιδιώτες έφτασαν στον πρώτο σταθμό και κυτέλυσαν στο καλύτερο ξενοδοχείο του μέρους εκείνου.

Φαντασθήτε με πόση προθυμία ο ξενοδόχος κ' οι ήπηρέτες του τους υποδέχτηκαν... Άμαξι με τέσσερα άλογα... Ασφαλώς, οι ξένοι αυτοί θα ήσαν πρίγκηπες!...

Και όταν ο κ. Ντουμάν εδήλωσε ότι θα έμενε τη νύχτα εκεί, καθώς και ο φίλος του, ή άνεψιά του — ή Μηλιά, δηλαδή — οι ύπηρέτες του και τα άλογά του, τότε όλοι οι άνθρωποι του ξενοδοχείου άρχισαν να τρέχουν δεξιά κι' αριστερά κι' έγινε μεγάλη αναστάτωση σ' όλο το οικημα και πρό πάντων στην αύλη, όπου βρήκαν το μπελά τους τα δυστυχισμένα κοτόπουλα που έτρεχαν τρομαγμένα να κρυφτούν, σαν να προαισθανόντουσαν από το κυνήγι που τους έκαναν οι ύπηρέτες τη σούβλα ή την κασαρόλα... Επίσης έφεραν άνω κάτω και το υπόγειο, από το οποίο ανέβασαν τα καλύτερα κρασιά.

— Τι κρασί σ' άρέσει καλύτερα, Μηλιά; ρώτησε τη νέα ο κ. Ντουμάν.

— Έμένα μου άρέσει καλύτερα το μηλόκρασο! είπε ο Γιαννάκης, ο οποίος άπαντούσε πάντοτε χωρίς να τον ρωτούν.

— Ναί, αλλά λησμόνησες ότι εσύ θα φας με το Ζοζό και τον Πέτρο, του είπε ο κ. Ντουμάν.

— Και ή αδελφή μου θα φάη μαζί σας; ρώτησε ο Γιαννάκης.

— Δεν έχεις πειιά αδελφή.

— Και ή Μηλιά;

— Τώρα είναι κυρία σου και πρόσεξε να την περιποιηθής καλά στο τραπέζι γιατί θα σε διώξω, είπε ο κ. Ντουμάν γελώντας.

Ο Γιαννάκης όμως ταράχτηκε τόσο από την άπειλή αυτή, ώστε άφθονα δάκρυα άρχισαν να κυλούν από τα μάτια του και σχημάτισαν δυο άσπρες γραμμές στα μαύρα μάγουλά του.

— Καλέ, αυτός ξεβάφει! φώναξε κεφάτος ο κ. Ντουμάν. Πάρ' τον γρήγορα, Ζοζό και διώρθωσέ τον! Δεν συμφέρει να μάθη κανείς ότι ο μαύρος είναι άσπρος...

Την ώρα του γεύματος, στην κουζίνα, ο Γιαννάκης, τον οποίο έβαψαν πάλι, κάθησε ανάμεσα στους δυο του φίλους, τον Πέτρο και τον Ζοζό. Στο τέλος όμως ένας μικρός ύπηρέτης του σταύλου, που είχε ρηθ στο κέφι από το κρασί που είχε τρέξει άφθονο, χάρις στη γενναιοδωρία του κ. Ντουμάν, πλησίασε το Ζοζό και του έτριψε με το χέρι του πολύ δυνατά το μάγουλο.

— Σε ξέρω, κατεργάρη! του είπε. Άμ' δεν είσαι και συ πιό μαύρος από το μικρό από δω που έκλαιγε προτήτερα και ξεβάφε όλοένα.

Ο Ζοζός σηκώθηκε άμέσως και μανιασμένος έτοιμαζόταν να όρμήση κατά του ύπηρέτου, όταν έφτασε ο ξενοδόχος κι' έβγαλε έξω τον άδιάκριτο σταυλίτη κι' έτσι τα πράγματα έμειναν στη θέση τους.

Την άλλη μέρα ο Γιαννάκης φρόντισε να μην κλάψη καθόλου και δυνάμωσε τόσο πολύ το στρώμα της βαφής ώστε το πρόσωπό του έγινε πολύ πιό σκούρο από το πρόσωπο του Ζοζού, πράγμα για το οποίο ο μικρός περηφανεύεται πολύ.

Το ταξίδι πλησίαζε προς το τέλος του. Το βράδυ θα έφταναν πειιά στο Πλωμανάκ, καθώς τους έβεβαίωσε ο κ. Γκαζι που ήξερε καλά τον τόπο. Γι' αυτό ή συγκίνηση των παιδιών μεγάλωσε. Η Μηλιά όλο και κύτταζε γύρω της. Άλλά ο κ. Γκαζι σκέφτηκε ότι δεν ήταν φρόνιμο να πάνε στο χωριό, όπου τα παιδιά διέτρεχαν τον κίνδυνο ν' αναγνωριστούν. Γι' αυτό συμβούλεψε να καταλύσουν εκεί κοντά σ' έν' άλλο μεγαλύτερο χωριό, όπου ύπηρχε ένα καλό ξενοδοχείο κι' από εκεί να πάνε τη νύχτα πεζή στο Μεγάλο Βράχο, ο οποίος μόλις μιά λεύγα απέιχε.

— Ναί, ναί, είμαι της γνώμης σου, είπε κι' ο κ. Ντουμάν. Δείξε στον Πέτρο το δρόμο για να μās όδηγήση στο χωριό αυτό.

— Δεν θα μās αφήσετε πρώτα να επισκεφθούμε το σπίτι μας, όταν θα περάσουμε από εκεί; ρώτησε ζωηρά ή Μηλιά.

— Που είναι το σπίτι σας; ρώτησε ο κ. Ντουμάν.

— Εκεί πέρα, κύριε... Εκείνο το μικρό σπιτάκι αριστερά σας... Φαίνεται άκατοίκητο... Μά πως; Δεν μās το πούλησαν ακόμα;

— Η έπιθυμία σου είναι δικαιολογημένη, Μηλιά! είπε ο κ. Ντουμάν. Θα σε συνοδεύσω...

— Άμ' έγώ; ρώτησε ο Γιαννάκης. Δεν θάρθω κι' έγώ στο σπίτι μας;

— Ένωείται... Θάρθης και συ μαζί μας! άπάντησε ή Μηλιά.

— Τι χαρά μου! Καθώς μάλιστα θα είναι ώριμα τα κεράσια, θα κόψουμε από το περιβόλι μας ένα σωρό!...

— Έγώ συλλογίζομαι τώρα άλλα πράγματα, Γιαννάκη μου, είπε ή Μηλιά δυσαρεστημένη που έβλεπε τον άδελφό της να μην συγκινηται από τη θέα του σπιτιού όπου είχαν πεθάνει οι γονείς τους.

— Άς φάω τα κεράσια κ' ύστερα έχω καιρό να μελαγχολήσω! είπε ο Γιαννάκης γεμάτος χαρά.

— Σώπα, Γιαννάκη! Όποιος σ' άκούει, θα νομίξη πως δεν έχεις καρδιά...

— Μηλιά! θα τον κάνης να κλάψη πάλι και θα μου ξεβάψη! είπε ο Ζοζός μ' ένα ύφος τόσο κωμικό, ώστε κι' αυτή ακόμα ή Μηλιά δεν μπόρεσε να μη γελάση.

Και όμως πόσο ή χαρά ήταν μακριά από την καρδιά της, όταν κατέβηκε από το άμαξι και, κρατώντας το χέρι του ευεργέτου της, προχώρησε προς το σπιτάκι των γονέων της!

Η κλειδωνιά της πόρτας ήταν τόσο αδύνατη ώστε, με μιά σπρωξιά, ο Ζοζός την άνοιξε. Σκόνη άφθονη σκέπαζε τα λίγα έπιπλα που βρισκόντουσαν ακόμα εκεί...

(Άκολουθεί)